

27 februari

“En een uit de oudsten zeide tot mij: Ween niet”

Openbaring 5:5

We zagen ze al eerder, de oudsten voor de troon. We mochten in hen representanten van de gemeente zien. Of ze voor de troon de gemeente vertegenwoordigen, of dat het een symbolische uitdrukking is voor de tegenwoordigheid van heel de gemeente, laten we hier in het midden. Natuurlijk is Johannes ook een lid van die gemeente. Hij maakte met de anderen deel uit van het door de Heer zelf gekozen twaalfstal. In woord en daad was hij apostel, evangelist, herder en profeet in de eerste gemeente.

Dat hij hier onwetend lijkt van een aantal zaken heeft ermee te maken dat hij dingen mag zien, om voor ons op te schrijven, ver voordat ze werkelijkheid zijn. Daarom kan een oudste tot hem spreken. Toch gaat het woord van de oudste verder, door de eeuwen heen komt het woord van die oudste ook tot ons. Wij mogen met geopende oren en harten luisteren naar dezelfde boodschap die Johannes, ongeveer tweeduizend jaar geleden het eerst mocht horen. Het zal blijken dat het om evangelie-verkonding gaat. Die verkondiging is een taak welke de Here God en de Here Jezus hebben overgelaten aan verlostte mensen. God stuurt geen engelen, geen e-mail of sms-jes, die ons vertellen wie Jezus is. De Here Jezus laat dat aan verlostte mensen over: “Gij zult mijn getuigen zijn!” Zo komt hier één van de oudsten met een bijzondere boodschap. Het woord oudste is het woord dat we ook in de gemeente gebruiken, dan hebben we het over ouderlingen, oudsten of in de Katholieke traditie over bisschoppen. Mannen van geestelijk formaat, met gezag in de gemeente. Dat gezag komt hier inderdaad ook naar voren. De oudste zegt: “ween niet.” Dat is gebiedende wijs, een bevel dus. Je kunt je afvragen of het misschien zo is dat er voor de troon van God niet geweend mag worden. Dat mag niet een plek van verdriet zijn, dat moet een plaats van grote vreugde zijn. Wanneer u tot God nadert, zal dat wenend zijn of juichend? Waarom?